

REGENSEN

REGENSJANERSAMFUNDETS
MEDLEMSBLAD

VII serie nr. 3

Oktober 1967

ORDINÆR GENERALFORSAMLING

afholdes i Regensjanersamfundet
mandag den 4. december kl. 18³⁰
hos Oscar Davidsen, Søvavillonen.

Dagsorden :

1. Formanden aflægger beretning.
2. Kassereren fremlægger revideret regnskab.
3. Revisorerne afgiver betænkning.
4. Kassereren fremlægger revideret regnskab for Regensjanersamfundets legat.
5. Revisorerne afgiver betænkning.
6. Valg af formand.
7. Valg af kasserer.
8. Valg af 5 bestyrelsesmedlemmer.
9. Valg af 2 revisorer.
10. Vedtægtens § 3 foreslås ændret til:
Kontingentet er 30 kr. om året. For nuværende regensjanere og udflyttere i første år efter udflytning 10 kr. om året.
11. Eventuelt.

Efter generalforsamlingen middag, der begynder
ca. kl. 19¹⁵.

M E N U

Friskstegt andesteg m.m. - 1/2 fl. "La Bonne" vin rouge
Hjemmelavet romfromage - Portvin "Vintage"
Mocca.

Pris pro persona kr. 50,-.

Tilmeldelse sker -

inden 1. dec. - til:

politimester

Poul Aunsholm,

Bytoften 29, Hvidovre,

på telf. (01) 75 14 48

mellem kl. 9 - 16.

Bestyrelsen.

KNUD FABRICIUS

Den 30. juni 1967 afgik vor tidligere regensprovst, professor Knud Fabricius, ved døden næsten 92 år gammel. Han efterfulgte professor Julius Lassen, der som jurist og regensprovst havde været meget højt værdsat - jeg husker endnu det blik, ældre regensianere fik i øjnene, når talen faldt på Julius Lassen - . Alle var enige om, at det måtte blive meget svært at tage arven op efter en personlighed af den karat.

Knud Fabricius flyttede ind på 5. gang den 25. oktober 1918, og han var regensprovst, til han faldt for aldersgrænsen i 1946.

Ved 25 års jubilæet som regensprovst i oktober

1943 blev provsten hyldet fra alle sider, men den største hyldest, han vel kunne få, var den daværende klokke, Johs. Langhoffs udtalelse om, at det vil blive lige så svært at tage arven op efter regensprovst Fabricius, som det i sin tid havde været, da Julius Lassen trak sig tilbage.

Det sidste møde, mange af os fik med Knud Fabricius, var til Regensianersamfundets Klokke-jubilæumsfest i anledning af, at Klokkeinstitutionen havde bestået i 100 år. Festen blev afholdt den 11. september 1965 i Universitetets festsal. Blandt talerne her var også vor gamle regensprovst. Hans tale blev festens højdepunkt - det blev den afklarede vismands åndelige testamente, og talen gjorde et dybt indtryk på os alle. Alle vi, der har fulgt Knud Fabricius' virke gennem de mange år, vil mindes ham med taknemlighed for hans rige indsats både som historiker og som regensprovst.

Æret være hans minde.

A. H-K.

REGENSKIRKEN

"at de kunne være nyttige at bruge udi religionen og udi andre måder riget til tjeneste"

Således lyder i Frederik II. s fundats af 25. juli 1569 begrundelsen for oprettelsen af Kommunitetet, og på denne baggrund må også beslutningen i 1627 om at indrette en bedesal (oratorium) i Regensens østfløj mod Købmagergade betragtes. Oprettelsen af en bedesal til brug for studenterne på Regensen var et led i den afsluttende del af det arbejde, som efter købet i 1618 af den tidligere kanslergård forvandlede denne til studenterbolig. - Men allerede få år efter at bedesalen på Regensen var færdig (1628), fremkom tanken om en kirke for samtlige universitetets studerende, og i 1635 indrettedes Regensens oratorium til egentlig studenterkirke indtil den påtænkte, større studenterkirke blev færdig. Den 2. august 1635 kunne universitetets rektor udsende et latinsk indbydelsesskrift til indvielsen af studenterkirken på Regensen. Højtideligheden, der fandt sted 25. oktober 1635, overværedes foruden af universitetslærerne og studenterne af kong Christian IV og hoffet, og lededes af Sjællands biskop(1).

Desværre er det ikke muligt, nøjere at beskrive Regenskirken udseende. Hvad dens ydre angår, vides dog, at kirkefløjen kun var i eet stokværk, hvorunder der var hvælvede kældre, og at facaden mod Købmagergade stod i hel mur, medens den mod gården stod i bindingsværk (2). Af afbildninger fra tiden efter 1642 af Rundetårn fremgår endvidere, at der ved kirkens nordre ende, ind mod gården var et (antagelig grundmuret) tårn med spir; den til bedesalen (kirken) hørende klokke har vel haft sin plads her (3). Da bedesalen i 1635 forfremmedes til studenterkirke, blev rummet, der havde fladt bjælkeloft med "smukt malede brædder", udstyret med de til formålet nødvendige effekter: alter med altertavle, prædikestol, stolestader, hellige kar, samt et - brugt - orgel. Endvidere var der ved døren i kirken ophængt et pulpitur. Dette inventarstykke omtales foruden i universitetets instruks til kommunitetets økonom Thomas Fincke også i konsistoriums akter fra 1654, hvor det indberettes, at en studiosus Kjeld Olsson oppe fra pulpituret i Regenskirken havde ladet en stor mursten falde ned i hovedet på en af Regenskirken præster, hr. Jens Justesen, efter dennes prædiken (4). - Som det fremgår af denne indberetning, har der til Regenskirken været knyttet et særligt præsteembede. Allerede samme år som studenterkirken indrettedes på Regensen, besluttede kongen at oprette et særligt embede til den kirkelige betjening af

RECTOR ET SENATUS REGIÆ ACADEMIÆ HAFNIÆ

Civibus Academicis Pietatis & Eruditionis incrementa precantur.

Onstanti famâ atq; omnium sermone celebrata fuit, an
Laconum Respublica, *omnis sobrietatis & continentie vindex*. Necinjuriâ. Quippe quæ
illarum Virtutum sequebatur officia, ad quæ sacrosanctis *Lycurgi* legibus, Majorumq; disci-
erat. Quam gloriæ palmam ut Ei ambiguum faceret *Croitus Attica*, ulterius progressâ fuit.
ter honestum, quod impensè tractabant, Virtutis studium, *παρά τῶν αἰσίων ἀνθρώπων παῖδων*
οὐκ ἔστιν, ut de eâ loquitur *Socrates* apud *Xenophontem*: primum cenlebant hominum esse
colere. Deorum enim præsidio Urbem nequitiam posse carere, satis superq; didicera:
fervore sacra fecerint, locuples nobis est Autor *Plato* II. Alcibiade. Cum enim *gens Attica* dubiam atq; incert:
experiri subvererentur, *Jovem Hammonem* rogabant, equid *Lacedæmonij* potius quam sibi *Victoriam* Dii
omnium Græcorum plurimas & pulcherrimas hostias offerebant, amplissimisq; donariis ipforum templa, ut n-
bant. Pompas adhæc sumtuosissimas & augustissimas quotannis celebrabant: & plus deniq; in rem *divinam*
Græci, impendebant. *Æquum* esse rati, ut *prospero rerum eventu alius antevirent, qui priores essent pietate*. Quo
esse felicitatis argumentum, nos quidem cum ipsismet *Aboriginibus Atticis* fateremur, nisi gentilitiam hanc sup-
pitiâq; *παυδερῆς* Nomen nostrum, quod CHRISTO debemus, fastidiret. *Pietatem* quidem non tantum
gna firmare, eademq; fortunare Regibus, ultro agnoscamus; sed non nisi eam, quæ saluberrima animæ libera
remedia præscribit. Hoc est canonicum iter, quod unum ducit ad Regnum, non temporali vespigio vacillan-
sed æternitatis *firmitate* securum. Hoc augustissimum iter quæsivere doctissimi quidq; quos præca tulit ætas,
runt, quantumvis rerum naturæ capacissimi. Preciosissimus CHRISTI sanguis effusus referavit, & incredib-
the fauros, patrum nostrorum memoriâ incognitos, etiam infantili simplicitati patefecit. Comparetur nunc

Universitetets indbydelsesskrift til Regenskirkens indvielse 1635.
Universitetsbiblioteket.

studenterne. Som studenterpræst lønnedes han af kommunitetet, havde
fribolig på selve Regensen og frit bord på "Klosteret" (:c den daglige, af
kommunitetet bekostede bespisning), samt ret til tre årlige offerdage, hvor
samtlige studenter i kirken lagde deres pengeoffer. Da Regenskirken kun
fungerede som studenterkirke i tiden 1635-56, nåede embedet kun at blive
beklædt af tre præster (5). Da i 1656 Trinitatis kirke kunne indvies som
studenterkirke, bortfaldt dette embede for nu at blive knyttet til Trinita-
tis kirke. Men endnu i en årrække havde både sognepræsten og kapella-
nen ved Trinitatis bolig på Regensen, endog efter at denne kirke i 1683
foruden at være fælles studenterkirke blev sognekirke (6).

Hvad angår Regenskirkens anvendelse, fremgår denne jo af selve navnet:
i den periode, bygningen anvendtes som almindelig studenterkirke, hold-
tes på alle søn- og helligdage gudstjeneste på normal vis. Til den guds-
tjenestelige brug hørte desuden, at studenterne skulle stå offentlig skrifte-
- dog ikke, når det drejede sig om "begangen leyermaal", - i hvilke til-
fælde de henvistes til Frue kirke (7).

I Regenskirken holdtes desuden de to daglige andagter, hvortil bygningen
jo oprindeligt indrettedes i 1627. Disse andagter, som kun var beregnet
for regensalumner, holdtes hver morgen, inden regensporten blev åbnet,
og tillige om aftenen før portlukning, og bestod af bøn, oplæsning af en

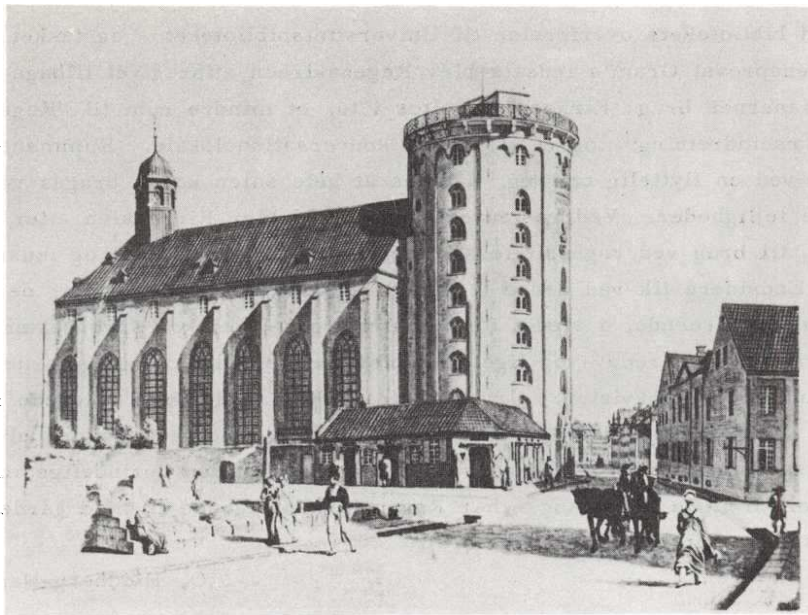
bibelsk tekst, samt lovsang. Deltagelsen var tvungen, og udeblivelse straffedes med bøde på 4 skilling og bortvisning fra kommunitetsbespisningen den pågældende dag; opsynet med regensianernes deltagelse varetoges af regensprovsten, bistået af ganginspektorerne. Svagheden ved den tvungne ordning: vanskeligheden med at få regensalumnerne til at møde i kirken - blev i tidens løb mere og mere åbenbar, efterhånden som de strenge regler om portlukning lempedes i århundredernes løb, og synet på tvungen kirkegang skiftede. Men endnu kommunitetsfundatsen af 1777 fastholdt den tvungne andagt eller lovsang, som den oftest benævnes. Først henimod 1800 ophørte denne skik helt (8).

I visse perioder kunne der dog også opstå andre problemer i forbindelse med den daglige lovsang: den strid, som i 1730'erne rasede i København mellem den af hoffet begunstigede pietistiske bevægelse og de ortodexe mærkedes også i Regenskirken. I 1738 klagede således regensprovsten over en regensalumne, som ved kollegiets daglige andagt "talte som Ånden drev ham" i stedet for at holde sig til den forordnede formular ved bønnen. Den pågældende ønskede sig helt fritaget for deltagelse, såfremt denne ret ikke blev ham tilstået (9)!

Regenskirken anvendtes imidlertid i udstrakt grad til andet end rent gudstjenestelige handlinger, idet den nemlig blev forum for den del af universitetsundervisningen, som bestod i disputation- og deklamationsøvelser. De førstnævnte øvelser var kun pålagt de af kommunitetsalumnerne, som besad baccalaurgraden, og foregik hveranden søndag i Regenskirken fra kl. 12-14 under ledelse af regensprovsten, som tillige forud skulle godkende de valgte emner for disputationen. En tid brugte man at lade præses skrive og endog trykke en afhandling, som derpå forsvarede i Regenskirken. - Deklamationsøvelserne, som derimod påhvilede alle kommunitetsalumner, der ikke var baccalurei, afholdtes sammesteds og på de søndage, hvor ingen disputationshandling fandt sted, foruden hver onsdag; også disse stod under provstens tilsyn. Denne form for undervisning bestod - omend i senere tid i indskrænket omfang - lige til 1795 (10). - Som led i undervisningen må også de prædikeøvelser betragtes, som Christian IV forordnede i 1635, og som henlagdes til Regenskirken (11). Sammesteds holdtes - ialfald i en periode omkring samme århundredes midte - den afsluttende prøveprædiken, dimisprædiken; denne prøve blev dog senere henlagt til Trinitatis kirke (12).

Ved den store København brand 1728, der som bekendt bl. a. lagde universitetsbygningerne i aske og voldsomt hærgede Trinitatis kirke, men næsten skånede Regensens kirkefløj, fik Regenskirken en kortvarig renæssance som egentlig studenterkirke, idet den - efter en foreløbig istandsættelse - fra 1728 til 1731 fungerede som sognekirke for Trinitatis menighed, forsåvidt angår kirkelige handlinger som dåb, vielser og skriftemål - hvorimod søndagsgudstjenesterne foregik i andre af byens kirker. Endvidere henlagdes atter til Regenskirken - dog kun midlertidigt - de teologiske studenters dimisprædikener, samt de daglige bordøvelser i latin, som under normale forhold holdtes i forbindelse med den daglige kommunitetsbespisning i kommunitetsbygningen ("klosterøvelserne")(13).

Da kirkefløjen var den del af Regensen, som havde lidt mindst ved branden, blev det Regenskirken, som sidst kom til at stå overfor en efterhånden tiltrængt gennemgribende restaurering. En synsforretning fra 1747 nævner, at muren mod Købmagergade havde dybe revner, ligesom kælderhvelvingerne var revnede og måtte understøttes med stolper. En total nedrivning besluttedes da, og af to indgivne forslag til nybygning valgtes det hvorefter kirkefløjen skulle opbygges i to stokværk over en kælder, som nu fik fladt loft. Arbejdet påbegyndtes i sommeren 1748 og var færdigt i juli 1749. I underste stokværk indrettedes studenterboliger, i øverste Regenskirken, som beholdt sit gamle inventar fra 1635, dog undtagen de faste stole, som fornyedes. Ind mod gården fik bygningen to indgange, Store og Lille kirkegang, begge forsynet med sandstensportaler, den ene med årstallet 1748, den anden med Frederik V.s kronede navnetræk. Regenskirken fik på begge langsider fire store rundbuede vinduer med sprosseværk af jern. Mod Købmagergade sattes en frontispice, medens der ved bygningens ene ende ind mod gården anbragtes "et lidet Taarn af Grundmuur, hvor Klokken hænger". - Klokken anvendtes til at kalde regensianerne til lovsang samt til ligbæring. Denne klokke, der formodentlig stammer fra kirkens første tid, blev i 1763 udskiftet med den største af de nuværende klokker, som bærer dette årstal (14). Med undtagelse af det førømtalte "lidet Taarn" fik Regenskirkefløjen altså det ydre, som den - bortset fra enkelte, ikke just forskønnende ændringer i 20. årh. - har idag. I 1780 skænkede statsminister Høegh-Guldberg Regensen et urværk med tilhørende klokke, som sammen med den i forvejen værende fra 1763 blev opsat i den nuværende lille, med "morgenstjerne" prydede urkvist, der anbragtes midt på kirkefløjen ind mod gården (15).

Regensen og Trinitatis kirke, tegning af C. W. Eckersberg (?), efter 1807.
Nationalmuseet.

Den sidste fase af Regenskirkenes benyttelse som kirke falder i tiden fra 1790'erne og til 1811. Som nævnt afskaffedes i 1795 de gamle disputations- og deklamationsøvelser, og omkring århundredskiftet ophørte den daglige lovsang. Kun dimisprædikenerne, som endnu en gang - fra 1792 (og nævnt endnu i 1836) - henlagdes til Regenskirken, mindede om bygningens oprindelige formål. Berømt er jo Grundtvigs dimisprædiken, holdt her den 17. marts 1810: "Hvi er Herrens Ord forsvundet af hans Hus?" Men allerede godt et år efter denne begivenhed havde konsistorium i august 1811 besluttet, at de kirkelige genstande skulle fjernes fra Regenskirken: alter og prædikestol fjernedes, og et kathedr blev opsat, og de forreste stolestader erstattedes med halvcirkelformede bænke. Årsagen til denne beslutning var den anvendelse af Regenskirken til auditorium og som ramme om universitetsfestligheder og doktordisputatsforhandlinger, som universitetsbygningens ødelæggelse ved bombardementet 1807 havde nødvendiggjort (16). -

Da den nye universitetsbygning stod færdig i 1836 - iøvrigt for en væsentlig del bygget for kommunitetets midler (17) - blev Regenskirken fra 1839 taget i brug til kommunitets bibliotek. I 1861 blev kirken atter le-

dig ved bibliotekets overførelse til Universitetsbiblioteket - og takket være regensprovst Gram's indsats blev Regenskirken atter givet tilbage til regensianernes brug: Kirkesalen deltes i to, et mindre rum til "Regensens Læseindretning", og et større til konversationslokale. Rummene adskiltes ved en flyttelig trævæg, således at hele salen kunne bruges ved særlige lejligheder. Ved restaureringen i 1908 blev Kirkesalen atter en helhed, til brug ved regensielle sammenkomster, avislæsesal og musikstue. Endvidere fik ved denne lejlighed Kirkefløjens vinduer atter deres oprindelige udseende, i stedet for det imiterede "gotiske" sprosseværk fra forrige århundrede - og ligeledes blev en forgyldt "morgenstjerne" atter anbragt på urkvisten. Urværket fra 1780 var derimod allerede få år før (1901) blevet udskiftet med det nuværende. Bortset fra den ulyksalige sandstens"bænk", som anbragtes i stedet for den oprindelige indgangsdør til Lille kirkegang - har Regenskirkens facade in mod gården således sit oprindelige udseende (18).

O. Hvidberg-Hansen

Noter

- (1) Om indretningen af en bedesal (oratorium) i Regensens østfløj, og omdannelsen til studenterkirke, se C.E.F.Reinhardt, Kommunitetet og Regensen, Hist.Tidsskr. 3.række,bd.3, 1862, s.36-37, og: Danmarks kirker, udg. Nationalmuseet ved J.Steenberg, København I, 2, 1960-65, s.233.
- (2) Regenskirkens udseende og indretning, se Reinhardt, a.st., s.38-39, og Danmarks kirker, a.st., s.233-34.
- (3) Regenskirkens tårn og spir, se Reinhardt, a.st., s.39. En afbildning af Rundetårn, hvor dele af Regensen ses, findes f.eks. i en stambog fra 1670, gengivet i: J.Steenberg, Rundetårn, udg. Nat.museet, s.23. - En klokke er ikke nævnt i ældre kilder, men forudsættes i en synsforretning fra 1749, se Reinhardt, a.st., s.192, og note 14 ndf.
- (4) Om Regenskirkens inventar, se Danmarks kirker, a.st., s.234-37, hvor ligeledes episoden med studenten Kjeld Olssøn omtales.
- (5) Reinhardt, a.st., s.63, 64.
- (6) Reinhardt, a.st., s.38, 64.
- (7) Reinhardt, a.st., s.38, note 3.
- (8) Om de daglige morgen- og aftenandagter (kaldet lovsang), som regensalumnerne skulle deltage i, se Reinhardt, a.st., s.112 med henvisning til J.L.Wolff, Encomion regni daniæ, Kbh. 1654, s.358-59. - Om straffen for udeblivelse, se Reinhardt, a.st., s.112, 230-31, 293-94. Regensprovstens og ganginspektørernes tilsyn, Reinhardt, a.st., s.230-31, 293. - Om lovsangens ophør ved ca. 1800, se R.Nyerup, Efterretninger om Regentsen, Kbh. 1809, s.58, og Reinhardt, a.st., s.294.
- (9) Reinhardt, a.st., s.265.

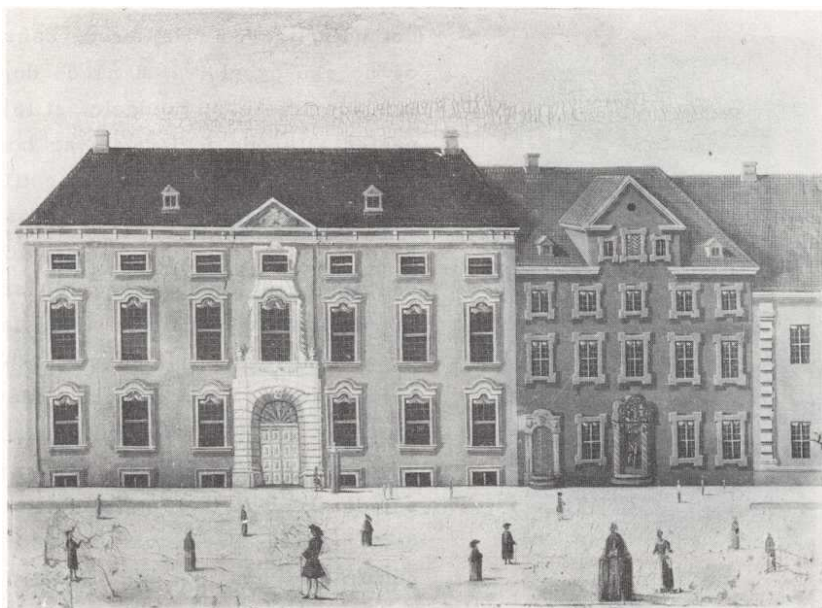
- (10) Om disputations- og deklamationsøvelserne i Regenskirken under provstens ledelse, se Reinhardt, a. st., s. 37-38, 123-27, 234-36. Om disse øvelsers ophør, Reinhardt, a. st., s. 302.
- (11) Om prædikeøvelserne, forordnet 1635, se Reinhardt, a. st., s. 128-30.
- (12) Om dimisprædiken i Regenskirken i midten af 17. årh., se Wolff, Encomion regni daniæ, s. 358. I dette årh. forlagdes dimisprædiken til Trinitatis kirke, se Danmarks kirker, a. st., s. 230.
- (13) Regenskirken og branden 1728, Reinhardt, a. st., s. 182; specielt om klosterøvelserne, se smst. s. 114, 117-122, 232-33.
- (14) Om Regenskirkebygningen fra 1748, se Reinhardt, a. st., s. 191-92, og Danmarks kirker, a. st., s. 233-35. - Omtalen fra 1749 af det "li-det Taarn, hvor Klokken hænger", se Reinhardt, a. st., s. 192, samt Theol. Fak. Kopibog VII, s. 787 i Universitetets arkiv, Rigsarkivet. - Om klokken anvendelse, Reinhardt, a. st., s. 178, 192. - Klokken, som omtales 1749 er blevet udskiftet i 1763, idet den ældste (og største) af de to nuværende klokker, der måler 280 mm i diameter, bærer indskriften: A - 1763 - M.C. Troschell - dette meddelt af tårnurfabrikant F. Bertram-Larsen.
- (15) Om regensuret, klokken og den nuværende urkvist fra 1780, se Nyerup, a. st., s. 13, og Reinhardt, a. st., s. 305-06. Urværket var udført og signeret af: "Michell Petter Beck - Kjøbenhavn 1780", meddelt af F. Bertram-Larsen. - Den mindre kvarterklokke fra 1780 er ikke signeret, men dekoreret med 3 ringe af akantusblade, meddelt af F. Bertram-Larsen.
- (16) Om henlæggelsen af dimisprædiken til Regenskirken fra 1792, se henvisningerne i Danmarks kirker, a. st., s. 382, og Nyerup, a. st., s. 8. Dimisprædiken i Regenskirken omtales endnu i 1836 - i provst F. C. Petersens dagbog, s. 64. - Om anvendelsen siden 1807 af Regenskirken til universitetets festlige sammenkomster, forelæsninger og magisterpromotioner, se Nyerup, a. st., s. 9. - Om fjernelsen af de kirkelige genstande i 1811, se Danmarks kirker, a. st., s. 233 og henvisningerne: af samtlige genstande tilhørende Regenskirken er nu kun alterkalken bevaret, idet den i 1661 af konsistorium solgtes til Tårnby kirke, hvor den endnu findes. Prædikestol og alter skulle iflg. det teologiske fakultets bestemmelse 1811 afgives til en af Universitetets kirker, men såvidt det fremgår af de pågældende kirkers arkiver, er dette aldrig sket. - Stolestaderne må være fjernet senest i 1861-62.
- (17) Om finansiering af universitetsbygningen for kommunetsmidlerne i årene 1831-33 - ialt "lånte" universitetet hertil 159.000 rbd. af kommunetet!! - se K. Fabricius, Regensen gennem hundrede Aar, Kbh. 1923-25, s. 15.
- (18) Om anvendelsen af Regenskirkebygningen fra 1836 og til idag, se Danmarks kirker, a. st., s. 234. - Provst Gram's indsats ved kirkesalens tilbagevenden til regensianernes brug 1861, og om restaureringen 1908, se Fabricius a. st., s. 207, 337. - Om tårnurets fornyelse 1901, se Fabricius, a. st., s. 324. - Det gamle urværk fra 1780 købtes af fabrikant Bertram-Larsen og blev efter en istandsættelse opstillet i 1904 på gården Steensgård ved Fåborg - meddelt af F. Bertram-Larsen.

DA REGENSEN MISTEDE SIN STORE KLOKKE

"Når klokken slår tolv på Regensens ur...." lader Hostrup i "Genboerne"s første akt Ahasverus udbryde - men nogle årtier før Hostrups tid var det i en årrække ikke muligt at få regensurets timeslag at høre: fra 1793 til 1808 var den ene af urværkets to klokker fjernet og henlagt på regensprovstens loft. - Om årsagen til dette ejendommelige forhold - den berømmelige "posthusfejde" handler denne artikel.

De gadeoptøjer, som fandt sted den 2. februar 1793 mellem politi og militær og studenter og andet godtfolk, var betinget dels af et gammelt fjendskab mellem studenter og officerer, dels af en almindelig, gennem en længere fredsperiode oparbejdet misstemning i befolkningen mod militæret - især mod den stående landhær og dennes officersstand. Denne stemning næredes desuden af efterretningerne om begivenhederne i Paris: således nåede meddelelsen om Ludvig XVI.s henrettelse frem til København netop den 2. februar (1).

Som så ofte ved slige begivenheder, var anledningen en ubetydelig hændelse, som fik den herskende stemning til at bruse op i voldsomme begivenheder: da en lille flok studenter ved middagstid kom ilende op ad den lørdagstravle Købmagergade, kom en af dem, nordmanden Eiler Hagerup, til at støde til en garderløjtnant, som havde placeret sig midt på fortovet ved Løvstræde i samtale med en dame i et vindue. Løjtnanten, Carl von Rømeling, blev fortørnet - især da studenten ingen undskyldning gjorde - og trak sablen med ordene: "Jeg skal lære jer noget andet!" Hagerup greb hurtigt med begge hænder om klingen, medens en anden student, H. Chr. Michelsen, søgte at vriste våbnet ud af løjtnantens hånd - ifølge en version af det passerede lykkedes det ham at tilrive sig sablen og brække den itu over knæet. - Episoden trak naturligvis hurtigt folk til, og da stemningen tydeligt var på studenternes side retirerede løjtnanten, forfulgt af studenterne, til Postgårdens port, hvor det kom til en kort ordveksling, hvor løjtnanten bemærkede, at han nok skulle vide at træffe og kende studenterne igen. Imidlertid blev stillingen uholdbar, og Rømeling måtte trække sig helt ind i Postgården - men larmen steg stadig udenfor - folk gjorde nar af løjtnanten og forlangte, at han skulle arresteres eller udleveres: "Åh, sæt en konvolut om ham og send ham ud til os!" råbte nogle ind i Postgården. De implicerede studenter var derimod forsvundet fra stedet, hvilket dog ikke mindskede, men snarere øgede uroen,

Rach og Eegberg: Chr. Møinichens gård, Købmagergade 33, opført 1728 af Philip de Lange; fra 1780 Postgård. Dansk Folkemuseum, Brede.

idet rygtet gik blandt de tilstrømmende, at studenten var blevet dødeligt såret - ja, nogle mente at vide, at han var blevet dræbt . . .

Og da løjtnant von Rømeling lidt efter atter kom tilsyne på Postgårdens trappe, men nu ledsaget af politimesteren, etatsråd Flindt, blev de modtaget med en så voldsom hujen og piben, at de hastigt trak sig tilbage til bygningens indre, hvorfra von Rømeling lidt efter forklædt blev ført ud til Løvstræde og således slap uskadt hjem (2).

På Købmagergade var slaget imidlertid først nu begyndt: en politifuldmægtig søgte sammen med et par betjente at drive folk ud af Postgårdens port, medens andre betjente bearbejdede mængden ude på gaden med stokke. Da politiet fandt stillingen uholdbar, sendtes bud til Nørreports vagt om forstærkning ved soldater, og nu blev Postgårdens port og gaden ud for ryddet. Politimester Flindt viste sig nu igen for mængden, idet han besteg en afvisersten for at tale til folket, hvilket skete med indledende tiltale: "Højtærede pøbel!" - efter en mundtlig tradition endog med

Løjtnant Carl von Rømeling,
død 1839 som generalmajor.
Kgl. Biblioteks billedsamling.

det udførligere: "Højtærede danske og norske pøbel!" Han nåede dog kun yderligere at meddele, at løjtnanten allerede forlængst var borte, inden folks latter, skrål og tilråb atter skyllede ham ind i Postgården. - Nu gik der bud til Hovedvagten på Kgs. Nytorv, og så tog militær og politi for alvor fat på at rydde gaden: med geværkolber og stokke blev mængden drevet bort, og det gik herved uundgåeligt ud over helt sagesløse personer: således blev en helt uskyldig student grebet i brystet af selveste politimesteren, ført ind i Postgården og siden bragt i arrest på Rådstuen på Nytorv; endvidere lykkedes

det samme politimester at knække sin stok på en anden students rygstykker. Studenten undslap dog de forfølgende betjente, og han løb nu tillige med andre studenter til Regensen, og nået vel indenfor regensporten råbte de, at der skulle kimes med Regensklokken (3). Portneren, hvis opgave det var at ringe med den største af klokkerne til morgen- og aftenandagt i Regenskirken, nægtede at medvirke til en sådan ekstraordinær ringning uden provstens samtykke - men forgæves: studenterne løb selv hen til klokkerebet og klemte løs med det ønskede resultat, at adskillige regensianere kom til - og nu drog man i samlet trop hen på Købmagergade, hvor man atter trængte ind på de opstillede soldater og betjente og forlangte den arresterede student løsladt; imidlertid beordredes gaden atter ryddet, og under de påfølgende tumulter gik det igen hårdt ud over sagesløse folk: en student, der ingen andel havde i bataillen, fik et kolbestød, der medførte hans død; en anden student, Henrik Steffens, der på vej hjem ville passere Købmagergade og i den anledning henvendte sig til en ham bekendt officer, blev afvist af denne - men en soldat misforstod situationen og gav Steffens et så voldsomt stød med geværkolben, at ham tumlede tilbage i de omkringstående arme. "Et højt vredesråb hørte jeg omkring mig - dog havde jeg sikkert kunnet dæmpe folks harme, men jeg lod mig gribe af den ophidsede stemning", beretter Steffens i sine erindringer om episoden. "Hen på Rådhuset - der må De straks fore-

bringe Deres klage", lød opfordringen rundt om til ham, og fulgt af en larmende flok ilede han nu til Nytorv og forebragte sin klage. Under den omstændelige protokollering af klagemålet steg uroen uden for rådhuset, og da tiden trak ud, troede folk, at også Steffens var blevet arresteret. "Et par sten fór gennem ruderne, og dommerne så betænkelige ud", fortæller Steffens. "Skynd Dem ud! råbte en af dem, og jeg stod nu på den høje trappe og vinkede med hånden og råbte så højt jeg kunne, at jeg havde forebragt min klage, som var blevet vel modtaget. Et højt hurra fra de forsamlede besvarede mine ord. Men min bedrøvelige rolle overvældede mig - jeg rev mig løs fra mængden, og det lykkedes mig ukendt at slippe bort gennem gaderne, og som bedøvet nåede jeg min stue", slutter Steffens beretningen om sin andel i "posthusfejden" (4).

Imidlertid var uroen i byen langt fra stilnet af: den førnævnte arrestation af en student holdt fortsat gemytterne i kog; nogle studenter fik den idé at gå ned til Christiansborg slot og søge foretræde for kronprinsen og anmode om studentens løsladelse - og det lykkedes virkelig to af dem at få prinsen i tale, men fik det svar at løsladelse ikke kunne ske før sagen var behørigt undersøgt; da denne besked blev kendt på slotspladsen, drog man herfra atter til Købmagergade, hvorfra folk dog snart blev fordrevet - dennegang af kavalleripatrouiller - hvilket imidlertid blot havde til følge, at uroen flyttede til byens kommandants bolig og til politimesterens gård i Rådhusstræde. Men trods dette og skønt kommandanten opfordrede ham dertil, var politimesteren aldeles utilbøjelig til at løslade arrestanten; og når studenten alligevel blev løsladt, skyldtes det kun en ung og uerfaren officer, som i skræk over den tiltagende uro løb til et vindue og råbte, at studenten straks ville komme fri. Da den løsladte kom ned på Nytorv, blev han modtaget med jubel og båret i triumf hen til Regensen. Men de urolige elementer fik først afreageret ved at slå politimesterens ruder ind og ved at maltraktere adskillige gadelygter. Hen under aften faldt stemningen omsider nogenlunde til ro, men forinden havde militæret ladet køre kanoner i stilling og uddelt skarp ammunition til soldaterne(5).

Allerede samme dags aften nedsattes ved en kgl. resolution en undersøgelseskommission på tre mand, og den 4. februar kunne man i Berlings "Kjøbenhavnske Tidender" læse, at "Comissionen herved indkalde alle dem, som enten med Grund formeene sig fornærmede, eller troe sig i Stand til at give nogen sandfærdig Oplysning om det, der ved denne Lejlighed er foregaaet, - at møde for os i Comissionen, som holdes paa det

Kongelige Palais alle Formiddage fra Kl. 10 til 1, og Eftermiddage fra Kl. 4 til 7." Der blev nok at gøre for de tre mand: ialt blev 163 personer afhørt og 56 rapporter afgivet. Ved undersøgelsen blev det klart, at affæren mellem løjtnant von Rømeling og studenterne Hagerup og Michelsen måtte behandles særskilt, da de implicerede ingen andel havde i de egentlige gadeoptøjer. Denne sag pådømtes den 25. februar således: Michelsen frifandtes, mens Hagerup fik en bøde på 30 rbd. og von Rømeling mistede en måneds gage (6).

Undersøgelsen af opløbet på Købmagergade mundedes ud i en indstilling (6. april) til Danske kancelli, indeholdende to punkter:

1. Studenterne Peter Wieck og Henrik Steffens skulle "for deres utidige og egenrådige forhold" tildeles en irettesættelse af Universitetets rektor i overværelse af konsistorium, og 2. der skulle gennem konsistorium ved regensprovsten tilkendegives regensianerne Hs. Majestæts mishag over det passerede, samt en advarsel mod gentagelser. Denne indstilling, hvis andet punkt allerede om aftenen d. 2. februar var foregrebet med en bekendtgørelse fra rektor til samtlige studerende om ikke at deltage i eventuelle fortsatte optøjer, men holde sig inden døre til roen var genoprettet - blev udmøntet i en kgl. resolution af 12. april; men foruden de to anførte punkter indeholdt resolutionen et nyt, tredje punkt: at konsistorium straks bortskaffer den på Regensen værende klokke!

Tilbage var nu blot udførelsen af resolutionens påbud: den 8. maj blev Henrik Steffens og Wieck indkaldt af rektor for konsistorium. "Man havde søgt at gøre handlingen så højtidelig som muligt," siger Steffens i sine erindringer: "Omkring et bord sad samtlige konsistoriums medlemmer i højtidelig tavshed . . . rektor indledte: "Vi har af højeste myndighed fået pålagt at tildele Dem en irettesættelse; vi beklager at denne straf skal overgå så udmærkede medlemmer af vort universitet, og vi er overbeviste om, at De selv på det hjerteligste fortryder Deres opførsel!" - Vi tav, bukkede og gik; under rektors tale var de forsamlede studenter udenfor blevet temmelig højrøstede, og nogle professorer blev urolige. Da vi kom tilsyne på trappen, modtog vi et højt "vivat", "slutter Steffens sin beretning (7).

Mere besvær voldte kongens forlangende om bortskaffelsen af Regensens klokke: den 11. maj udbad kongen gennem kancelliet sig indberetning om hvordan resolutionen var blevet efterkommet, og konsistorium kunne

straks meddele tilbage, at resolutionens to første punkter var udført som påbudt, og at man hvad regensklokken angik, havde ladet klokkerebet, som hang ned i gården, borttage og dermed gjort det umuligt for regensianerne at ringe med klokken. Dog ville konsistorium på regensprovstens, professor Gamborgs, forestilling anbefale, at klokken fortsat bevaredes som timeslagsklokke for det på "Stiftelsen" værende urværk. - Men hermed var kancelliet ingenlunde tilfreds: d. 24. maj indløb en misbilligelse til konsistorium: at det skulle have sit forblivende ved den eengang befalede bortskaffelse af klokken - at denne øjeblikkelig skulle fjernes og indberetning herom ske til kancelliet. Den 28. maj blev så den største af klokkerne taget ned og henlagt på provstens loft (8). - Således lykkedes det da ved "posthusfejden" både for regensianerne og for konsistorium at hente sig en kongelig "næse".

Men hermed var det sidste ord om Regensens klokke endnu ikke sagt. Da englændernes bombardement 1807 ødelagde Frue tårn tillige med dets urværk, mistede latinerkvarteret sit eneste kraftige timeslag. I 1808 anmodede da regensprovst Nyerup gennem det teologiske fakultet rektor om, at Regensens store klokke atter måtte komme i funktion. Dette bevilgedes, dog således at klokken kun måtte slå timeslag; et klokkereb blev ikke genanskaffet. - Men endnu en gang blev affæren fra 1793 taget op på højeste plan: ved det forestående regensjubilæum i 1823 sendte statsminister Ove Malling en anmodning til Frederik VI om, at "den ringende Klokke" nu måtte gives regensianerne tilbage - "ikke fordi en saadan Ringning har i og for sig selv saa megen Værdi, men fordi dens Afsavn ved Højtideligheden (jubilæet) ideligen minder om en begaaet Forseelse og et derover tilkiendegivet Mishag af Landets Fader." Malling foreslog, at hvis regensianerne atter fik klokken tilbage, kunne den benyttes ved doktordisputater og andre højtidelige lejligheder nu medens Regenskirken fungerede som universitetsauditorium (9). Men kongens svar, holdt i den for Frederik VI karakteristiske let gnavne form, var at "da Vi nu ikke nøie erindre Anledningen til, at Ringningen med bemeldte Klokke blev afskaffet og derfor ikke kunne bedømme Sagen, skulle det have sit Forblivende ved den tidligere trufne Beslutning." - Og hvorved det siden er forblevet.

O. Hvidberg-Hansen

Noter

- (1) Om det spændte forhold mellem officerstanden og studenterne, herunder regensianerne, se C.E.F. Reinhardt, Kommunitetet og Regensen, s. 157 (om landkadetternes belejring af Regensen), og jvf. Holbergs Jacob von Thyboe, 5. akt, 7. scene: "hvem I treffer udi sort kjole, skal I støde ned. Når vi så har massaceret de fleste hid og did på gaderne, skal vi formaliter beleyre Regentzen . . ." - I 1734 stod "slaget på Krinsen" på Kgs. Nytorv mellem officerer og studenter, se Reinhardt, a. st., s. 257-58. - Om den tiltagende almindelige misstemning mod hæren og dens officerstand i 1780'erne og 1790'erne, se Reinhardt, a. st., s. 323-24; denne modvilje kom også til udtryk på højere plan, idet amtmanden i Plön, von Hennings, offentligt i et skrift angreb opretholdelsen af en stor hær, se H. Steffens, Was ich erlebte, Bd. II, s. 296, Breslau 1840.
- (2) Beskrivelser af "posthusfejden" findes hos Reinhardt, a. st., s. 324-29, Andrup, Gammelt og nyt om Regensen, s. 75-78, F. Hammerich, Et Par Smaatræk af Livet i Skolerne og ved Universitetet i Slutningen af forrige Aarhundrede, Tidsskriftet "Folke", udg. af F. Barfod, Bd. I, 1859, s. 214-15. Udførligst og bedst er N. Sechers uddrag af de originale akter i Danske Cancelli's arkiv: i tidsskr. "For Romantik og Historie", udg. H. P. Holst, Bd. 9, 1872, s. 409-420.
- (3) Politimester, etatsråd Flindt's tiltale til folk: "højtærede pøbel", er

anført i en supplerende artikel af H.P.Holst i "For Romantik og Historie", anf. bd., s. 591-94. - Studenten, der blev arresteret, hed P. Voetmann - den student, som undveg til Regensen og råbte på bi-stand, R.Gjelstrup, medens den, der ringede med regensklokken, skal have været den førnævnte Eiler Hagerup, se Secher, a. st., s. 412-13 og F.Hammerich, a. st., s. 215.

- (4) Henrik Steffens beskriver episoden i sine erindringer "Was ich erlebte", Bd. II, s. 280-306. Ganske pålidelige er oplysningerne ikke: Steffens henlægger således begivenheden til juni, og Regensens klokke omtaler han som en middagsklokke! - Om opløbet foran Posthuset og hans klage på Rådhuset, se a. st., s. 280-92.
- (5) Studenternes foretræde for kronprinsen, optøjerne ved politimesterbogen i Rådhusstræde og student Voetmann's sluttelige løsladelse, se Secher, a. st. s. 413-15. - Om militære foranstaltninger, se Reinhardt, a. st., s. 326.
- (6) Undersøgelseskommissionen, og dommen over Michelsen, Hagerup og von Rømeling, se Secher, a. st., s. 415-16.
- (7) Kommissionens indstilling til Danske Kancelli 6. april, samt den kgl. resol. af 12. april, Secher, a. st., s. 417-18, samt J. Baden, Universitets Journal, I, 1793, s. 47-48. Sammedst, s. 45-46 er også aftrykt bekendtgørelsen fra Universitetets rektor til samtlige studerende om udgangsforbud sålænge uroen varede. - Om irettesættelsen af studenterne Wieck og Steffens, se Steffens, Was ich erlebte, a. st., s. 303-04. For Steffens' vedkommende, var - som det fremgår af det omtalte - irettesættelsen temmelig malplaceret; derimod havde Wieck deltaget i optøjerne foran Postgården, og skulle - da politiet sendte bud til Nørreports vagt om forstærkning - have udtalt, at selvom der kom dobbelt så mange mand som politiet havde forlangt, skulle de alle blive massakreret, en udtalelse, som Wieck dog senere fralagde sig, Secher, a. st., s. 411-12.
- (8) Korrespondancen mellem konsistorium og kancelliet om fjernelsen af Regensens klokke er aftrykt i Badens Universitets Journal, a. st., s. 47-48 og 91, se endv. Secher, a. st., s. 418-29. - Som det ses, har regensprovst Gamborg søgt at tolke den kgl. befaling om regensklokken på den for regensianerne lempeligste måde. - Til professor Gamborg knytter sig en anekdote i forbindelse med "posthusfejden", berettet af Henrik Steffens, a. st., s. 298-99: dagen efter slaget henvendte sig to skibstømrere fra Holmen i provsteboligen hos den hypokondriske og sky Gamborg, spurgte om denne ikke var "studenternes formand", og da Gamborg ikke helt kunne afvise dette, fortsatte de med at tilbyde, at der stod 200 stærke øxebevæbnede mænd til studenternes rådighed, såfremt yderligere batailler med officererne blev nødvendige! Med nød og næppe lykkedes det Gamborg at undgå det ærefulde tilbud - først da Gamborg med henvisning til sin stilling som "studenternes formand" erklærede, at han havde pligt til at holde ro og orden blandt studenterne og i givet fald måtte angive enhver, der deltog i nogen opstand - trak de gode Holmens folk sig tilbage.
- (9) Om den store regensklokkes tilbagekomst 1808, se Theol. Fak. Kopibog, Univ. ark. nr. 1130, Rigsarkivet. - Statsminister Mallings skrivelse til kongen og dennes egenhændige svar, se Univ. ark., provstearkivet, nr. 2075, læg 11, Rigsarkivet, samt K. Fabricius, Regensen gennem hundrede Aar, s. 42.

Rettelser til klokkefortegnelsen i sidste nr. af "Regensen":

Vi har modtaget følgende rettelser og tilføjelser:

- Nr. 82 Axel Olsen var både overlæge og professor samt chef for Fødselsstiftelsen. Lever endnu.
- Nr. 89 Stubbe Teglbjærg var sidst sognepræst i Jægersborg.
- Nr. 90 Knud Pedersen var ikke polit., men polyt.
- Nr. 93 Krøgholdt blev provst og senere præst i Odense, hvor han bor som emeritus.
- Nr. 95 Tage Kemp blev professor.
- Nr. 102 Carl Jensen er forsikringsdirektør.
- Nr. 104 Stavnstrup er politimester på Frederiksberg.

. . . . vi takker skyldigst, red.

REGENSIANERSAMFUNDET

Indmeldelse kan ske ved henvendelse til lrs. Niels Nørring, H.C. Andersens Boulevard 42, V., telf. 12 14 12.

Regensianersamfundets bestyrelse:

kriminaldommer A. Hye-Knudsen, formand,

fhv. ekspeditionssekretær Karl Sørensen, kasserer,
adr.: Stockflethsvej 21, København F.,

landsretssagfører Niels Nørring,

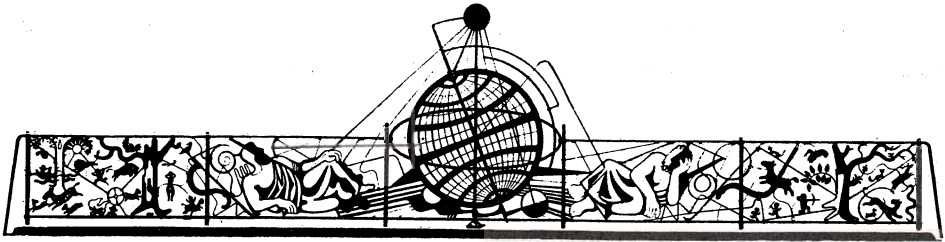
politimester Poul Aunsholm, sekretær,

museumsdirektør Jørgen Paulsen,

læge Knut Wallvik,

O. Hvidberg-Hansen, redaktør af "Regensen".

FRA REGENSEN.

Efterårsklokkeratet 1966

Det bliver sværere og sværere at skaffe klokke-emner. Efteråret 1966 skrabede man bunden. Ingen anede hvem dette subjekt var og hvor han kom fra. Han havde boet på Regensen i kun et år og aldrig gjort sig andet end dårligt bemærket. Men hurtigt fik de stakkels flittige regensianere (de er altid flittige om efteråret) på fornemmelsen, at denne klokke prøvede at leve på til et eller andet kulturelt ideal, som om regensianerne ikke havde kultur nok i forvejen. De kvitterede denne udfordring med at udeblive fra arrangementerne. De 10 regensianere, der overværede kulturredaktør Bente Hansens foredrag om Kvindens stilling i det moderne samfund, og deltog i den efterfølgende, sindsoprivende diskussion, fik dog noget at tænke over. I oktober blev der afholdt noget så højtravende som en koncert, hvor den amerikanske pianist Noel Lee spillede moderne "klassisk" musik. Arrangementet var offentligt, og Store Sal var for engangs skyld fuld. Dette var noget der burde gentages, da den pragtfulde Storesal alt for mange aftener og dage ligger øde hen. En hjemvendt Røde Kors-mediciner fortalte om U-landsarbejde i Indien, og inden valget i november havde vi en udenrigspolitisk orientering, hvor alle partierne havde sendt en repræsentant. Det værste, denne usle klokke bød regensianerne på, var en aften med moderne konkret poesi, hvor digterne Hans-Jørgen Nielsen og Erik Thygesen læste op af egne værker. Det fik de ikke meget ud af (udover whiskyen), for en enkelt af de tre fremmødte regensianere havde den politesse, at hviske dem i øret, at deres digte var noget værre lort.

I klokkeratet lå den herlige Kommunitetssag og blev dejlig solbrændt i et vindue i Undervisningsministeriet. Regensianerne var ikke interesseret i

at skubbe til udviklingen, for så længe man får kommunitetet, ja, så får man det. - Viceprovsten forsøgte at udsmykke Storesal med nogle af de dejlige billeder, der er opmagasineret, men det blev nedstemt af en del regensianere, der hellere vil se på de bare vægge.

De traditionelle fester forløb på normal vis. Dog havde den mad-hader til klokkeren strøget middagen til høstballet og i stedet bedt foreningerne om at komme med et "nummer" til underholdning, mens man drak punch. Revyen førte foreningen Skrap frem til succes.

Januar var en stille måned, da den potente klokkeforening, Uglen, var i Norge og stå på ski for klokkerkassen.

Erik Skøtt Andersen

Det første forårsklokkerat: 16.febr. - 11.maj 1967

Under valgforhandlingerne forud for forårsgeneralforsamlingen 1967 handlede de fleste foreninger hver for sig på grundlag af den foreningsløse Erik Drigsdahl som klokkerkandidat. I løbet af mandagen opgav foreningerne Drigsdahls kandidatur, og på Sioux's foranledning samlede en koalition bestående af Skrap, Conventet, Tilia, Hof og Sioux sig om Peter Clausen fra Skrap. Koalitionen blev dannet, fordi forhandlerne var ved at blive sultne, og det lykkedes da også de mest sultne forhandlere at stable en koalition på benene og at finde en kandidat.

Forhandlermiddagen forløb til forhandlernes og generalforsamlingen til koalitionens tilfredshed. I sin programerklæring udtrykte Clausen sin forundring over, at hans kandidatur havde kunnet samle den brede tilslutning, den virkelig havde, da Ruager fra Sioux, der oprindeligt havde foreslået Clausens kandidatur, havde gjort det ud fra en forestilling om, at Clausen sikkert ville aflyse karnevallet og i stedet hente studenterpræsten ind til en slåbrokaften. - Men regensianerne fik deres vilje, karnevallet blev aflyst, og tirsdag d. 21. marts var studenterpræsten Palle Dinesen inde til en slåbrokaften. Han skulle tale om emnet: "Er kristendommen en anakronisme?" Der kom nogle, men ikke mange, for at høre pastor Dinesen, der næppe fik omvendt ret mange og i det hele taget gjorde en lidt forsagt figur. Tidligere på måneden, den 10., havde Benitor Scocozza været inde til en slåbrokaften og havde talt om kulturrevolutionen i Kina;

der var den aften kommet en del regensianere; de fleste havde taget deres piger med og var vel især kommet, fordi der efter foredrag og diskussion blev serveret ostekiks og spillet op til dans efter båndoptager på Lille Sal. Den 27. april viste Uglingen Hans Klausen en film, han havde taget under sit ophold på det dansk-drevne hospital i Kongo. Klausens film var god og hans kommentarer ligeså.

Udover disse slåbrokaftener blev der den 8. april afholdt VP-bal. Ballet var udmærket, men tilslutningen var ringe. Dette sidste skyldtes Stipendieudvalgets meget forsinkede indflytterudnævnelser, idet der først blev udnævnt nye indflyttere i slutningen af april. Som regel plejer udnævnelserne at foreligge i begyndelsen af februar, men fordi Stipendieudvalget havde udsendt mangelfulde ansøgningsskemaer om efteråret og derfor så sig nødsaget til at indkalde nye om foråret, blev udnævnelserne forsinket et par måneder. Sagen kom, hvad den også havde fortjent, frem i dagspressen, men desværre på en noget ubehændig måde, der har givet anledning til flere misforståelser. Officiel langsommelighed kan imidlertid også komme regensianerne til gode. Den for snart to år siden påbegyndte sag om kommunitetets eventuelle bortfald er endnu ikke blevet bragt til afslutning. De regensianere, der flyttede ind i forårets løb, får stadig udbetalt kommunitet, men en skønne dag udløber galgenfristen vel.

Det blev i efteråret på generalforsamlingen vedtaget, at der skulle nedsættes et udvalg bestående af regensianere, der skulle undersøge, hvorledes Regensens traditioner og institutioner kunne videreføres, dersom kommunitetet og dermed regenslivets hidtidige økonomiske grundlag bortfaldt. Hverken i efterårssemesteret 1966 eller forårssemesteret 1967 er dette udvalg blevet nedsat eller disse problemer blevet drøftet. Dette kunne tyde på en vis regensiel ligegyldighed blandt regensianerne. Denne ligegyldighed mente Clausen også at kunne konstatere ved at betragte Klokkerprotokollen. I løbet af to måneder var der kun blevet skrevet to korte indlæg af menige regensianere, og derfor indrettede han sit klokkerat herefter; Clausen søgte at give regensianerne, hvad de åbenbart gerne ville have: et stilfærdigt klokkerat; og alligevel blev hans stormet.

Peter Balslev Clausen

Sioux-klokkeratet 11. maj-14. september 1967

Den 11. maj blev jeg på en ekstraordinær generalforsamling valgt til klokker og efterfulgte P. Balslev Clausen, der nogle dage tidligere var blevet stormet.

Jeg blev omgående trukket in medias res, eftersom vi den følgende dag skulle afholde den traditionelle lindefrokost. Men takket være en højpotent indsats fra foreningens side lykkedes det samme nat og den følgende formiddag at sørge for alle ting. Lindefrokosten var særdeles vellykket - man fortæller det har været den bedste i mange år - og den varede til langt ud på natten.

Den 26. maj modtog jeg en udsøgt skare lundensere med hvem vi i fægteælderen havde en frokost under meget tvangfri former. Yderligere enkeltheder turde være overflødige.

Mit eneste slåbrokarrangement løb af stablen 1. juni: det var lykkedes mig at engagere nogle unge kunstnere samt en skuespillerinde fra Det kgl. Teater, så aftenen formede sig som en kabaretaften. Adskillige regensianere var mødt op og oveni var inviteret et ikke ringe antal (ca. 30) quinds, hvilket yderligere virkede befordrende på stemningen. Efter underholdningen serverede ost og rødvin, derefter dans.

Mit næste og sidste arrangement var Lindeballet, hvori denne gang deltog 130 personer. Det blev afholdt 10. juni, hvorfor vor royalistiske økonoma ikke så sig i stand til at forestå køkkenet; dette embede blev dog overtaget af en kogerske.

Festen forløb glimrende, og det store antal var med til at sætte stemningen yderligere i vejret. Til midnatsarrangementet havde jeg engageret Cy, Maia og Robert, men grundet visse forviklinger, som det her ville være pinligt at fremføre, udeblev denne glimrende trio. Heldigvis trådte Viceprovsten hjælpende til og reciterede under megen applaus forskellige digte.

Et par dage før klokkeratets afslutning dannede jeg sammen med et par andre regensianere en ny forening, kaldet "BØVS" - som navnet antyder hviler foreningen på et gastronomisk grundlag.

Niels Bruun

Regnskab for Regensianersamfundet 1/9-1965 - 31/8-1966

Kassebeholdning pr. 1/9 1965.....	Kr. 4.443,44	
Kontingent og indgåede restancer.....	" 3.868,-	
Renter fra Frederiksborg Amts Sparekasse .	" 192,37	
" " Kjøbenhavns Handelsbank	" 42,95	
Underskud på generalforsamlingen d. 12/11 1965	Kr. 575,23	
" " Klokkejubilæet	" 535,70	
" " Spilleaftenerne på Regensen	" 95,-	
" " Sommerturen d. 16/6 1966.....	" 458,65	
Bladet "Regensen".....	" 872,47	
Diverse udgifter	" 140,60	
Balance	" 5.869,11	
	Kr. 8.546,76	Kr. 8.546,76
	=====	

Frederiksborg Amts Spare- og Laanekasse	Kr. 3.000,-	
Kjøbenhavns Handelsbank	" 2.869,11	
	Kr. 5.869,11	
	=====	

København, den 12.11.1966.

Revideret. - Intet at bemærke.

Karl Sørensen

19/11 1966. Vigild.

23/11 1966. Bjørklund Bertelsen.

Regnskab for Regensianersamfundets legat 1/9-1965 - 31/8-1966

Kassebeholdning pr. 1/9 1965.....	Kr. 84,46	
Bidrag og indgåede restancer	" 1.060,-	
Renter af værdipapirer	" 549,50	
" på Giro	" 1,40	
Frimærker m.m.	Kr. 33,45	
5 legatportioner à kr. 250,-	" 1.250,-	
Overført til kapitalkonto.....	" 300,-	
Balance, indestående på girokonto.....	" 111,91	
	Kr. 1.695,36	Kr. 1.695,36
	=====	

Kapitalkonto:

1500 Statslån 1947/92	2 %
100 " 1977	5 %
1000 Østift. Kreditf. 15. S.	3½%
500 " " " "	4½%
900 " " " "	5 %
2000 " " 16. "	3½%
3200 " " " "	4½%
3700 " " " "	5 %
400 Aalborg Hypotekf. 10. Afdeling	<u>6½%</u>

Kontant pr. 1/9 1965 . . . Kr. 72,44	Girokonto 62755 Kr. 43,35
Overført " 300,-	Kjøbenhavns Hdls. bk. . . " 329,09
Kr. 372,44	Kr. 372,44
=====	=====

Revideret. Intet at bemærke.
 19/11 1966. Vigild.
 23/11 1966. Bjørklund Bertelsen.

København, den 12.11.1966.
 Karl Sørensen

K O N T I N G E N T B E T A L I N G
 bedes foretaget med vedlagte girokort.
 Kontingentet er endnu kr. 20,-, for regensianere
 og udflyttere i første udflytningsår dog kr. 10,-,
 men husk også et beløb til legaterne !

Indbetaling til kassereren, Karl Sørensen,
 Stockflethsvej 21, København F.